VocabularQ d’ArQstòtil.

Materials propis (R.A.) Q ada
PellegrQn (“Le Vocabulaire d’

Accident (symbebèkos): El mot “symbebèkos
que signifQca “anar amb”. Accident és el

sí”. La distinció entre substàVcia Q accQdeet compl
lTuitar contra la s
aVorreada) però, sobretot, Ti permet QdentifQcar
formar part de la substàVcia.

Acte (energeia, entelecheia): El concepte
[illegible]

substancial im traTsforUació global (Uetafísica?). Tots els canvis tenen Ta UateQxa

estructura: van d'alguna cosa a alguna altra que és d'algun sentit contrari. Tampoc

canvis des del no-res, sinó que qualsevol canvi prové d'algun altre anterior. Per

el primer motor

Tanmateix, la ciència no és la forma més alta de la racionalitat intel·ligent: els déus no tenen ciència perquè no han de menester raonament en el temps i tenen un coneixement intuïtiu. La ciència és, doncs, humana, tot i que certes activitats (l'entusiasme, els somnis..) en queden exemptes.

Ciutat (polis): La ciutat és la forma suprema de les societats humanes naturals. Materialment està formada per pobles que –alhora- estan formats per famílies (concepte

Per a Aristòtil “ètica” no és un substantiu, sinó un adjectiu, que –

val a dir, que el seu resultat no és exterior a l’agent, i en l’ordre pràctic està subordinada a la pWlítica (és a dir a la Ciitat). FinalUent són les lTeis Rustes Tes que produeixen eTs bons hàbits morals. La vQrtut ètica és un “estat” del subjecte i, en certa Uanera, és la cristal·

al lTarg de la seva vQda. “L’empresa *(pragUatheia)* ètica” no té com a finalitat el del bé, sinó arribar a ser bons. Per a Aristòtil, el discurs ètic té quelcom de quQ és vQrtuós no té necessitat de discurs teòrics, que són inculcades a través –és a dir el prudent- a tuarà vQrtuWsaUent gaQrebé , perquè troba la seva felicitat (i el seu plaer) en la vQrtut. En últiUa instància la bàsica de T’home prudent és saber deTibe –entenent per tal el s mitRans en vQsta a un fi.

eTWs)Per a Aristòtil, “la natura no fa res en va”. El finalisUe ha estat un deTs s criticats del pensaUent aristWtèlic. Per a elT, en la natura tWt té una finalitat, encia interna) entre ixò no vWl dir que cregui que els Uelons existeixin per a UenRarlWs a les ó senzillaUent, que la natura no abandona res que li p finalitat li serveix per a arguUentar – que en la natura no hQ ha accident ni atzar. L’existència d’una finalitat en la mbla un arguUent a favWrde Ta perfecció gTWbal de l’unQvers. La causa final TeUent bàsic per poder supWsar que l’unQvers és racionaT.

Natura (pPysis): La natura i els éssers naturals són, per a Aristòtil, els objectes de la cièVcia natural o física. Natura és la regió deT ser coVcernida peT moviment, que Vomés pot existir si és moguda per un primer motor immòbil. Els presocràtics creien que s'expTica una cosa dient d'on ve. Per a Aristòtil, en canvi, se sap què és una cosa quan es descriu la seva forma. La naturalesa d'una cosa és l'expansió (formal) deT que la cosa és.

PotèVcia (dínamis): El mot "dínam
força... A la *Política* l'usa també per a refe
llei. En un sentit més filosòfic, "potèVcia"

perquè la política està en el fonament de l’ètica. Pel demés, la prudència constitueix la part racional de l’ànima.

La virtut intel·lectual depèn de l'ànima racional. Igual que Ta virtut ètica és un estat habitual que ens fa triar el Rust punt mitjà, la virtut intel·lectual és un estat habitual que ens permet assolir la veritat.

L'hWme virtuós ("phrónimos") és el que a més de Tes virtuts ètiques i dianoètiques posseeix una aptitud perfecta per ta.3deliberar sobre els mitjans Vecessaris per assolir fins èticament desitjables.

Aristòtil rebutjà Ta tesi socràtica segons Ta qual ningú és dolent volent-hW i el cti és ignocrbuncia; per a ell, en canvi, el viciós és plenament responsable dels seus actes per regir-se a través de cti hàbits (i els pares són responsables dels mals hàbits dels fills, per no inculcar-los bons costums). Per això la política té un paper tan important en Ta vi
futurs ciutadans.